изправя пред собствената си гибел, терзае се от чувството за невъзвратимост, се въвежда и темата за спасението, свързана с образите на Адамов и Мария, което в крайна сметка е отказано. Самият Адамов става жертва на гибелната страст. За Мария Адриана е жена, за която тя е чела в книгите – съблазнителна, отровно красива, която ще вкуси от първобитната свежест на Адамов, а той – от фината отрова на лукса и сладострастието. Текстът разиграва историята за грехопадението и гибелта на чистата душа в света на цивилизацията, представена чрез опозицията *природен, естествен* (алюзия с библейския Адам) – *цивилизован* (съвършенство, преливащо в разруха и падение; схващане, усвоено от книгите). Всеки, който навлиза в бездната на желанията, неминуемо върви към своята гибел.

Светът на падналите души постига своята обобщеност в романа *"Тютюн"*, който разказва историята за човека, искащ да притежава света и обхванат от помрачителната празнота на това притежание (Борис), за неговата болка като погнуса от света (Ирина), за невъзможността да сътвори свят, в който да помири своите естетски желания със съвестта (Костов)[26], да постигне естетическата невъзможност на въображението (Мария). Книгите формират хоризонта на очакване: героите навлизат в тютюневия свят, в света на екзотиката, Ориента, любовта, чиято липса застива в маската на меланхолното лице, в пристъпите на неврастенията. Мария е истинско въплъщение на меланхолното присъствие в света на тютюна (свят на лукса, аристократизма на high life, който изкушава и убива). Тютюнът, алкохолът, опиатът – прогресиращият ред на гибелта се оглежда в благоуханието на парфюмите от ориган и лавандула, мента и розмарин, цветовете на палмовите и маслиновите дръвчета (любовта и живота). Девойката ("от сивите й очи лъха *меланхолията на дъждовен ден*"), водеща живот във формули, маскиращи неговата неприемлива страна в света, към който

[26] Костов е Естетът (живот уникат), чиято елегантност се превръща в modus vivendi. Опитът да посвети живота си на другия довежда до осъзнаване на собствената невъзможност, безполезност, до края.